

T'escric aquesta carta, perquè no tinc res millor a fer aquest vespre que mirar a través dels vidres, sabedora que no arribarà enlloc, doncs a enlloc l'adreçaré. Ben prompte esclatarà la tempesta i haurem d'ajornar els plans de posar ales als peus, per volar amb les bicicletes com si fossem peregrins desitjosos de fer camí.

Per la finestra veig formar-se una nuvolada armada de nimbus voluptuosos que s'inflen de blancs i de grisos en un esclat sorollia. Com el pintor, m'enlluerne amb la visió de la resplendència del blau del cel i de la llum que rebenta, com en una inundació desbordant, durant la gestació dels ruixats. Tanmateix, quan m'enganye pensant que tot és blanc, m'he de convèncer de l'engany, acostant-me al llenç per distingir els colors i la diversitat dels matisos de la seua pinzellada, tan abassegadora és la llum. Em recree en la contemplació dels plecs lluminosos i de les voltes, que es retorcen com un Big Bang de creació, impulsats per l'aire humit de la mar que penetra peresosament terres endins. I el boomerang de la meua mirada va de la penombra de l'estança a l'imant del blanc.

Sense voler pense en tu, t'evoque a pesar meu, pobre cos en repòs pels segles dels segles, putrefactant-se i degradant-se sense definició i infinitament. Culpable de menyspreu, culpable d'orgull, culpable de prepotència. Culpable. Ha d'haver alguna fórmula biològica o matemàtica que ens fa culpables o innocents, que multiplica els atributs de culpabilitat o els d'innocència. Com a resultat es configura una combinatòria màgica que ens acosta o ens allunya, que ens veta o ens franqueja el pas. Algun gen ha ser la causa de l'amabilitat que fa estimar o del menyspreu que fa odiar.

Tenies (quin poc d'esforç he de fer per pensar en tu en passat) el pas apressat de qui vol arribar el primer, de qui no fa cua, de qui és esperat per la comitiva per partir. Això ha quedat de tu, l'aire accelerat del teu pas i res més. En canvi, jaus desmaiat, diuen, abandonat a les golfes.

Tenies la mirada enredada en les altures, no en els somnis, sinó en el galimaties de l'ambició. No, no tenies el do de la mirada. Si més no, potser no havies trobat ningú en qui llimar-la, transformar-la o

humanitzar-la. La teua mirada volia ser cortesa, però era pura impostura i hipocresia social. Tenies en veritat la mirada d'un cec. És inevitable mesurar una persona pels seus ulls. I els teus ulls no podien ser endolcits ni per la música del teu piano. I això que tu te'l treballaves, el piano. De segur buscaves en ell les notes i cadències que la relació personal no t'oferia.

Ara, en la teua quietud, jaus esperant un exorcisme invers, esperant que algú invoque les forces satàniques per tu, per reconstituir-te, per tornar a ocupar l'aire que has habitat. Pobre nuvolet de pretensions i voluntats!

Diuen que jaus, mort com un delinqüent, abandonat entre deixalles de l'habitació més invisible de la casa. En una no habitació, que acumula espectrals cossos i no objectes. M'agrada com els anglòfons anomenen algunes coses per la seua negació; així tenim una no cosa o el país de Mai Més, una no decisió que no és igual que una indecisió, o una no mort que no és el mateix que una vida. Són expressions simples, si volem infantils, desproveïdes de semàntica, però gràfiques i acerades descripcions del nores. Així, davant l'anunci del teu cadàver trobe

que el sentiment és de no dolor, o millor, de no sentiment. Per això t'escric aquesta no carta que adrece a un no lloc.

Pense en aqueix dipòsit pudent i veig les equivocacions i els errors de les coses que conté, el teu cos inclòs. I per aquell sentiment immadur de revenja pense que, a la fi, hi ha justícia i que el temps posa a cadascú al seu lloc. Per això les teues despulles són un no objecte que ningú no trobarà a faltar. Una andròmina o un pecat, tot és igual. La foscúria de la cambra representa el símbol dels danys col·laterals que l'amnèsia col·lectiva vol ignorar i, tan aviat com siga possible, oblidar.